

იოველის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ოცდამეორე ნომერი

Jeff Pippenger

2026-01-02

ნომერი ოცდამეორე

ჩვენ განვიხილეთ ძველი ისრაელის შესახებ ოთხი მინიშნებიდან ნახევარი, როგორც „იქედნეთა“ თაობა წინა სტატიაში. მათეს სახარებაში, იოანეც და იესოც ფარისევლებსა და სადუკეველებს იქედნეთა თაობად მოიხსენიებენ. იოანე წარმოადგენს გამოცდის პროცესის დასაწყისს, რაც იდენტიფიცირდება მაშინ, როდესაც ის ასწავლიდა, რომ იესო, რომელიც მის შემდეგ მოვიდოდა, სრულად გაწმენდდა თავის კალოს. იესომ იოანეს გამოცდის პროცესს განკითხვის პროცესიც დაუმატა, როდესაც მან შებას დედოფალი და ნინევია მოიხსენია. განკითხვა მეოთხე თაობაში ხდება, და განკითხვაში ერთი კლასი გველებად ვლინდება, რადგან მათი მამა ეშმაკია. იესომ ასევე დაუმატა საკითხი იმისა, რომ მეოთხე თაობა ნიშანს ეძიებდა, მაშინ როდესაც ნიშანი თვალწინ იყო.

მათეს ოცდამესამეში წარმოდგენილია ფარისევლებსა და სადუკეველებზე გამოცხადებული „ვაებანი“, და გამოცდისა და სამსჯავროს პროცესი კვლავ დაკავშირებულია უკანასკნელ თაობასთან. ოცდამეორე თავი ამზადებს ოცდამესამე თავის ვაებათა ფონს.

ხოლო როცა ფარისევლები ერთად იყვნენ შეკრებილნი, იესომ ჰკითხა მათ და თქვა: რას ფიქრობთ ქრისტეზე? ვისი ძეა იგი?

ეუბნებიან მას: დავითის ძე.

ეუბნება მათ: მაშ, როგორ უწოდებს მას დავითი სულით უფალს, როცა ამბობს: „უფალმა უთხრა ჩემს უფალს: იჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფერხთით დასადგმელ სკამად ვაქცევდე“? თუ დავითი მას უფალს უწოდებს, როგორღა არის იგი მისი ძე?

და ვერავინ შეძლო მისთვის სიტყვაც კი გაეცა პასუხად; და იმ დღიდან ველარავინ გაბედა მისთვის კიდევ რაიმე ეკითხა. მათე 22:41–46.

როცა კარი დაიხურა ყოველგვარი შემდგომი ურთიერთობისათვის, იესომ შემდეგ თავში რვა ვაი გამოაცხადა. მეცამეტე მუხლში ვაი ნათქვამია ცათა სასუფეველის კარების დახშობის გამო. სწორედ ზეცის კარებიდან იღვრება გვიანი წვიმა. ეს რვა ვაი ეხება მათ, ვინც აცხადებს, რომ ალებს იმ კარს, რომლის გაღებაც არავის შეუძლია, და ხურავს იმ კარს, რომლის დახურვაც არავის შეუძლია. ხილვაში დას უაითს ეჩვენა ისინი, ვინც არ გაჰყვა ქრისტეს უწმიდესში და თავიანთ ლოცვებს გზავნიდნენ ცარიელ წმიდაში, სადაც სატანა, ქრისტედ მოჩვენებით, არწმუნებდა მათ, რომ ყველაფერი წესრიგში იყო. მათ ხელახლა გახსნეს წმიდა და დახურეს უწმიდესი.

„ბევრი შიშით შეჰყურებს იუდეველთა გზას, როცა მათ ქრისტე უარყვეს და ჯვარს აცვეს; და როდესაც კითხულობენ მისი სამარცხვინო შეურაცხყოფის ისტორიას, ჰგონიათ, რომ უყვართ იგი და პეტრეს მსგავსად არ უარყოფდნენ მას, არც იუდეველებითაც აცვამდნენ ჯვარს. მაგრამ ღმერთმა, რომელიც ყოველთა გულებს კითხულობს, გამოსაცდელად მოიყვანა ის სიყვარული იესოსადმი, რომელსაც ისინი ამტკიცებდნენ, რომ გრძნობდნენ. მთელმა ზეცამ უღრმესი ინტერესით ადევნა თვალი პირველი ანგელოზის უწყების მიღებას. მაგრამ ბევრმა, ვინც იესოს სიყვარულს აღიარებდა და ცრემლებს ღვრიდა, როცა ჯვრის ამბავს კითხულობდა, დასცინა მისი მოსვლის კეთილ უწყებას. ნაცვლად იმისა, რომ სიხარულით მიეღოთ ეს უწყება, განაცხადეს, რომ იგი ცდომილება იყო. მათ შეიძულეს ისინი, ვისაც მისი გამოჩენა უყვარდა, და ეკლესიებიდან განდევნეს. მათ, ვინც პირველი უწყება უარყვეს, ვერავითარი სარგებლობა ვერ მიიღეს მეორისგან; არც შუალამის დადასტოვებამ მიიღეს სარგებლობა, რომელიც მათ უნდა მოემზადებინა, რათა რწმენით იესოსთან ერთად შესულიყვნენ ზეციური საწმიდარის უწმინდესში. და რადგან უარყვეს ეს ორი პირველი უწყება, ისე დააბნელეს თავიანთი გონება, რომ ვერავითარ ნათელს ვეღარ ხედავენ მესამე ანგელოზის უწყებაში, რომელიც უჩვენებს გზას უწმინდესში. მე ვიხილე, რომ როგორც იუდეველებმა აცვეს ჯვარს იესო, ასევე სახელდებითმა ეკლესიებმა ჯვარს აცვეს ეს უწყებანი, და ამიტომ მათ არა აქვთ ცოდნა უწმინდესისკენ მიმავალი გზისა და ვერ იღებენ სარგებელს იესოს შუამდგომლობიდან იქ. იმ იუდეველთა მსგავსად, რომელნიც თავიანთ უსარგებლო მსხვერპლს სწირავდნენ, ისინიც ადავლენენ თავიანთ უსარგებლო ღოცვებს იმ განყოფილებისაკენ, რომელიც იესომ დატოვა; ხოლო სატანა, მოტყუებით კმაყოფილი, ირგებს რელიგიურ სახეს და ამ აღიარებული ქრისტიანების გონებას თავისკენ წარმართავს, მოქმედებს რა თავისი ძალით, თავისი ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, რათა თავის მახეში მტკიცედ შეიპყროს ისინი.“ Early Writings, 258–261.

მეთოთხმეტე მუხლი არის ვაება ქვრივთა სახლების შთანთქმისა და ხანგრძლივი ღოცვების გამო. მეთხუთმეტე მუხლის ვაება არის იმისთვის, რომ თავიანთ მოქცეულებს ორჯერ მეტად აქცევდნენ ჯოჯოხეთის ძეგლად, ვიდრე თვითონ იყვნენ. მეთექვსმეტედან ოცდამეორე მუხლის ჩათვლით, უკეთურნი ტაძარს იფიცებენ.

„ეს არ არის და უაითის სიტყვები, არამედ უფლის სიტყვებია, და მისმა მაცნემ მომცა ისინი მე, რათა თქვენთვის მომეცა. ღმერთი მოგიწოდებთ, აღარ იმუშაოთ მასთან წინააღმდეგობრივად. მრავალი დარიგება მიეცა იმ ადამიანთა შესახებ, რომელნიც თავს ქრისტიანებად აცხადებენ, მაშინ როცა სატანის თვისებებს ავლენენ, სულით, სიტყვითა და საქმით ეწინააღმდეგებიან ჭეშმარიტების წინსვლას და უეჭველად მიჰყვებიან იმ გზას, რომელზეც სატანა მიუძღვით მათ. თავიანთი გულქვაობით მათ ჩაიგდეს ხელთ ძალაუფლება, რომელიც არავითარ შემთხვევაში არ ეკუთვნით და რომლის განხორციელებაც არ უნდა იკისრონ. ამბობს დიდი მოძღვარი: ‘დავამხოვ, დავამხოვ, დავამხოვ.’ ადამიანები ბატლ-კრიკში ამბობენ: ‘უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ,’ მაგრამ ისინი ჩვეულებრივ ცეცხლს იყენებენ. მათი გულები არ არის დარბილებული და დამორჩილებული ღვთის მადლით.“ Manuscript Releases, ტომი 13, 222.

ოცდამესამე და ოცდამეოთხე მუხლებში ვაი გამოითქმის სამართლის, წყალობისა და ერთგულების უგულებელყოფის გამო. ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე მუხლები შეეხება ჭიქის გარეგანის გაწმენდის მოჩვენებითობას, ხოლო შინაგანი არ არის გაწმენდილი.

„ეს საგანძური გვაქვს,“ — განაგრძობდა მოციქული, — „თიხის ჭურჭლებში, რათა ძალის აღმატებულება ღვთისა იყოს და არა ჩვენგან.“ ღმერთს შეეძლო თავისი ჭეშმარიტება უცოდველ ანგელოზთა მეშვეობით გამოეცხადებინა, მაგრამ ეს არ არის მისი გეგმა. იგი ირჩევს ადამიანებს, სისუსტით გარემოცულ კაცთ, როგორც იარაღებს თავისი განზრახვათა აღსასრულებლად. ეს ფასდაუდებელი საგანძური თიხის ჭურჭლებშია მოთავსებული. ადამიანთა მეშვეობით მისი კურთხევები უნდა გადაეცეს წუთისოფელს. მათ მიერ მისი დიდება უნდა გამოვრწყინდეს ცოდვის სიბნელეში.“ მოციქულთა საქმენი, 330.

შემდეგ ოცდამეშვიდე და ოცდამერვე მუხლები უკეთურთ განსაზღვრავს როგორც შეთეთრებულ სამარხებს, რითაც კავშირი მყარდება ესაიას ოცდამეორე თავის შებნასთან, სადაც შებნა იდიდებდა იმ შესანიშნავი სამარხით, რომელსაც იშენებდა, მაგრამ რომელშიც არასოდეს ჩაწვებოდა, რადგან ღმერთი თავისი პირიდან შორეულ ველზე მოისროდა მას. ეს შორეული ველი წარმოდგენილია ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველის სამარხით, რომელმაც ურჩი წინასწარმეტყველი მიიყვანა იქამდე, რომ იმავე სამარხში დამარხულიყო. შემდეგ მერვე ვაება ამბობს:

ვაი თქვენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო, თვალთმაქცნო! რადგან თქვენ აშენებთ წინასწარმეტყველთა სამარხებს და ამკობთ მართალთა საფლავებს, და ამბობთ: ჩვენს მამათა დღეებში რომ ცყოფილიყავით, არ ვიქნებოდით მათი თანაზიარნი წინასწარმეტყველთა სისხლში. ამრიგად, თქვენ თვითონვე მოწმობთ თქვენს თავზე, რომ ხართ იმათ ძენი, რომელთაც მოკლეს წინასწარმეტყველნი. მაშ, აღავსეთ თქვენი მამების საზომი.

თქვენ, გველნო, იქედნეთა ნაშობნო, როგორ გაექცევით გეენის სასჯელს?

ამიტომ, აჰა, მე გიგზავნით თქვენ წინასწარმეტყველებს, და ბრძენკაცებს, და მწიგნობრებს; და ზოგ მათგანს მოკლავთ და ჯვარს აცვამთ; ხოლო ზოგ მათგანს გაშოლტავთ თქვენს სინაგოგებში და დევნას დაუწყებთ ქალაქიდან ქალაქამდე; რათა თქვენზე მოვიდეს ყოველი მართალი სისხლი, დედამიწაზე დაღვრილი, მართალი აბელის სისხლიდან ზაქარიას, ბარაქიას ძის, სისხლამდე, რომელიც თქვენ მოკალით ტაძარსა და სამსხვერპლოს შორის.

ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ყოველივე ეს მოვა ამ თაობაზე. მათე 23:29–36.

გველნი, რომელნიც იქედნეთა თაობანი არიან, მოცემულ მონაკვეთში სამსჯავროს ქვეშ დგანან. ამ მონაკვეთში სამსჯავრო დამყარებული არ არის შებას დედოფლისა და ნინევეს მოწმეებზე, არამედ აბელისაგან ზაქარიამდე დაღვრილ სისხლზე. მეოთხე თაობა, რომელიც იქედნეთა თაობაა, განისჯება ძველი ისრაელის გარეგანი ისტორიიდან მოყვანილი ორი მოწმისა და ძველი ისრაელის შინაგანი ისტორიიდან მოყვანილი ორი მოწმის მიერ. ლუკას მესამე თავი მეოთხე და უკანასკნელი თავისი იქედნეთა შესახებ ოთხი მინიშნებიდან უკანასკნელია და იგი უბრალოდ მათეს მესამე

თავის პარალელია. ოთხი მითითება, რომლებიც ცხადყოფს, რომ ღვთის სახლის საბოლოო სამსჯავროს ჟამს, მეოთხე თაობის დროს, ერთი კლასი გამოავლენს თავის ხასიათს, როგორც სატანის ძენი და ასულნი, ხოლო მეორე კლასი — როგორც ღვთის ძენი და ასულნი. გამოცდის პროცესი, რომელიც განყოფას იწყებს, მაშინ იწყება, როცა მაცნე, რომელიც აღთქმის მაცნეს გზას ამზადებს, უდაბნოში აღიმადლებს თავის ხმას.

წმინდა წერილის საკრალურ ქსოვილში სახელები მხოლოდ ნიშნები კი არ არის, არამედ ჩურჩულით ნათქვამი წინასწარმეტყველებებია—მეორე საგალობლები, ისტორიის ზედაპირის ქვეშ რომ ისმის და გამოსყიდვის გულს ავლენს. როდესაც ადამიდან ნოემდე შთამომავალთა სახელთა მნიშვნელობები ერთ განცხადებად ლაგდება, წარმოიშობა უწყება, რომელიც შეესაბამება იმ ისტორიას, რომელსაც ეს საგვარეულო ნუსხა წარმოადგენს. ადამი ნიშნავს „კაცს“, ხოლო სეთი ნიშნავს „დანიშნულს“. ენოში ნიშნავს „მოკვდავს“ (სიკვდილს დაქვემდებარებულს), ხოლო კენანი ნიშნავს „მწუხარებას“. „ღვთის ქების/კურთხევის“ (Mahalalel) მეშვეობით ზეცა „ჩამოვიდოდა“ (Jared). ზეცა ჩამოვიდა როგორც „მიძღვნილი ან ცხებული“ (Enoch), რომელმაც სამსჯავროს უწყება გამოაცხადა თავისი ძის, მეთუშალახის („როდესაც იგი მოკვდება, ეს მოველინება“) მეშვეობით. მისი სიკვდილი იქნებოდა სულიწმიდის „ძლიერი“ გადმოღვრის კულმინაცია, რასაც წარმოადგენს ლამექი (სუნთქვა), რომელიც მეთუშალახს შეუერთდა, როგორც შუადამის ძახილი შეუერთდა მეორე ანგელოზს. მეთუშალახი იყო მეორე ანგელოზი, ხოლო ლამექი — შუადამის ძახილი, რომელმაც თავის კულმინაციას ნოეს წარღვნაში მიაღწია.

კიდევ უფრო შეჯამებულად, ეს სახელები აცხადებენ: „ადამიანი დაინიშნა მოკვდავად, მწუხარებისა და სიკვდილის ქვეშ მყოფად, პირველი ადამის შედეგად; მაგრამ ღვთის კურთხევით ქრისტემ თავი მიუძღვნა ჩამოსვლას, თავისი ჯვარზე სიკვდილით განაჩენის გამოცხადებას, რასაც მოჰყვა სულიწმიდის ძლიერი გადმოღვრა.“

ეს ათი სახელი მოიცავს სახარების უწყებას და ამავე დროს მიმოიხილავს დედამიწის ისტორიას ქმნილებიდან უკანასკნელ წვიმამდე, რომელიც კულმინაციას აღწევს მეორე მოსვლაში. სახელებში დაფარული ეს სიმბოლიზმი თავის შესაბამის პარალელს პოულობს გამოცხადებაში. დაბადების წიგნი წარმოგვიდგენს ალფა გენეალოგიას, ხოლო გამოცხადების 7-ე თავის 144,000 წარმოადგენს ომეგა აღსრულებას დაბეჭდილ ნაშთში.

იუდა ნიშნავს „ქებას“, რუბენი ნიშნავს „აჰა, ძე“, გადი ნიშნავს „კეთილ ბედს/ლაშქარს“, აშერი ნიშნავს „ნეტარს/კურთხეულს“, ხოლო ნაფთალი ნიშნავს „ჭიდილს“. მანასე ნიშნავს „დავიწყების მომგვრელს“, სიმონი ნიშნავს „სმენას“, ლევი ნიშნავს „შეერთებულს/მიკრულს“, ისაქარი ნიშნავს „საზღაურს“, ზებულუნი ნიშნავს „პატივს/სამკვიდრებელს“, იოსები ნიშნავს „გამრავლებას“, ხოლო ბენიამინი ნიშნავს „მარჯვენის ძეს“.

იუდას ტომის ლომს ვინც მისდევს, ისინი ღმერთის ძენი არიან, კეთილი ხვედრით კურთხეულნი, როცა გადიან გამოცდის პროცესს, ღმერთთან შერკინებით, როგორც იაკობი. ამ ბრძოლით მათი ცოდვები დავიწყებას ეძლევა იმ განწმედის პროცესში,

რომელიც ღმერთის სიტყვის მოსმენით წარმოიშობა და, თავის მხრივ, მათ ქრისტესთან აღთქმით ურთიერთობაში ამაგრებს. მათი საზღაური ის არის, რომ პატივით დამკვიდრდნენ ქრისტესთან მის ტახტზე, ზეციერ ადგილებში მსხდომნი, მაშინ როცა ღმერთი მათ იყენებს თავისი სამეფოს გასამრავლებლად — ბაბილონიდან გამოუხმობს დიდ სიმრავლეს, როგორც თავისი მარჯვენის ძეებს.

ლუკას ექვსი ძე იყვნენ რუბენი, იუდა, სიმეონი, ლევი, ისაქარი და ზებულუნი. მის მხევალს, ზილფას, რომლის სახელიც ნიშნავს „სურნელოვან წვეთს“, ორი ძე ჰყავდა — გადი და აშერი. რახელის ორი ძე იყვნენ იოსები და ბენიამინი. რახელის მხევლის, ბილჰას, სახელი ნიშნავს „მორცხვს ან მორიდებულს“, ხოლო მისი ძენი იყვნენ დანი და ნაფთალი. წინასწარმეტყველური თვალსაზრისით, აქ მოყვანილი გენეალოგია განსახილველად რამდენიმე ხაზს გვაწვდის. დაბადების მეხუთე თავში წარმოდგენილი ალფისა და ათი თაობისგან განსხვავებით, ომეგას ჰყავს თორმეტი შთამომავალი, თავისი საკუთარი განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური ცვლადებით. ას ორმოცდაოთხი ათასის შესახებ, დანი მოხსენიებული არ არის, ხოლო მანასემ თავისი ძმა ეფრემი ჩაანაცვლა.

დაბადების ალფა-გენეალოგია შეესაბამება გამოცხადების ომეგა-გენეალოგიას, რადგან დაბადება ქრისტეს ღვთიურ საქმეს განსაზღვრავს ხსნაში, ხოლო გამოცხადება განსაზღვრავს მათ, ვინც იმ ალფა-წინასწარმეტყველების ომეგა-აღსრულებაში სრულყოფილად აღასრულებს სწორედ იმავე აღთქმასა და წინასწარმეტყველებას, რომელიც ალფა-წინასწარმეტყველებაშია წარმოდგენილი.

ამ ორი ხაზის გამოყენებას ღვთისმეტყველები ხშირად ახდენენ, მაგრამ არასოდეს — „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგიის პერსპექტივით. დაბადებასა და გამოცხადებაში არსებული ორი გენეალოგია ორ მოწმეს გვაძლევს იმისა, რომ ღმერთი მეორეულ დონეზე მეტყველებს. ერთი ენა არის წერილობითი მოწმობა, როგორც იგი ჩაწერილია, ხოლო ამ მოწმობის შიგნით მეორეული ხაზი სიმბოლურ დონეზეა წარმოდგენილი. ღვთისმეტყველები, ჩვეულებრივ, არ მიდიან იმაზე შორს, ვიდრე ზედაპირული დაკვირვებებია იმ უწყების შესახებ, რომელიც დაბადებასა და გამოცხადებაში სახელთა მნიშვნელობებით გადაიცემა. ისინი იმას, რასაც ხედავენ, განიხილავენ, როგორც ერთგვარ ახალობადობას, რომელიც მეტად მათსავე ადამიანურ სიბრძნეს წარმოაჩენს, რაც დასტურდება მათი თავდაჯერებული, ფარისევლური უნარით, სახელთა მნიშვნელობებში მეტაფორა დაინახონ. ისინი ვერასოდეს ხედავენ იმ უწყებას, რომელიც ისმაელის თორმეტ ძეშია წარმოდგენილი. ისინი სწორად ვერ ხედავენ იესოს გენეალოგიებს მათესა და ლუკაში. ისინი ვერ ხედავენ იუდას უკანასკნელი შვიდი მეფის გენეალოგიებს, და ისრაელის უკანასკნელი შვიდი მეფისას, იუდას პირველი შვიდი მეფისას ან ისრაელის პირველი შვიდი მეფისას.

როცა ვამბობ, რომ ისინი ვერ ხედავენ, იმას ვგულისხმობ, რომ თუ Google-ს ჰკითხავთ, არსებობს თუ არა სწავლება ამ გენეალოგიათა შესახებ, პასუხი იქნება: „დიახ“ — დაბადების წიგნში ადამიდან ნოემდე, და „დიახ“ — იმ ას ორმოცდაოთხი ათასის შესახებ. მაგრამ იყენებენ კი ისინი დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავში აბრამის ათ შთამომავალს ამგვარი სახით? არა. განიხილავენ კი კაცის გენეალოგიას და სეთის

გენეალოგიას? დიახ, მაგრამ იმდენად შორს არიან მათ ნამდვილ მნიშვნელობასთან, რომ ისეა, თითქოს სრულიად სხვა თემაზე საუბრობდნენ. უეჭველად, ისინი ეხებიან ქრისტეს გენეალოგიებს მათესა და ლუკაში, მაგრამ კიდევ ერთხელ, მიზანს მთელი მილით აცდენენ. რატომ არის ეს მნიშვნელოვანი, იკითხავთ? იმიტომ, რომ განზრახული მაქვს, წარმოვადგინო ამ გენეალოგიათა წინასწარმეტყველური ხაზების მიმოხილვა, და მსურს თავიდანვე ნათლად განვაცხადო, რომ ვცდილობ, გამოვავლინო მეოთხე თაობის მნიშვნელობა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების სიმბოლოსი. ამ გენეალოგიათა მიმოხილვა ამ მხრივ დახმარებას გასწევს, მაგრამ ეს ყოველთა მხრივ დაუდევრობა იქნებოდა, თუ ვინმე იფიქრებდა, რომ ამ საკითხთა მარტივი შეჯამება, რომელიც შემდგომ იქნება წარმოდგენილი, არის ყველაფერი, რაც ამ გენეალოგიურ ხაზებზე გასაგებია.

ადამისგან ნოემდე წარმომავლობის შემდეგ, დაბადების მეოთხე და მეხუთე თავებში ვპოულობთ ორ საგვარეულო ხაზს. ეს ორი ხაზი წარმოდგენილია კაენის შთამომავლებითა და სეთის შთამომავლებით. ადამისგან ნოემდე წარმომავლობისაგან განსხვავებით, რომელიც ათ შთამომავალს მოიცავდა, სეთისა და კაენის ხაზები ორივე რვა შთამომავალს ასახელებს. ამ მიზეზით, ისინი უნდა განიხილებოდეს როგორც ორი ოთხ-ოთხიანი პერიოდი. სეთი და კაენი აღთქმის სიმბოლოები არიან, ხოლო კაენი წარმოადგენს მათ, ვინც ესაიას ოცდამეცხრე და ოცდამეცხრე თავებში სიკვდილის აღთქმას დებენ, რომელიც გადამდინარე გვემისას უნდა გაუქმდეს. ისინი არიან ისინი, ვინც თავიანთ სახლებს ქვიშაზე აშენებენ. ისინი კი, ვინც კლდეზე აშენებენ, სიცოცხლის აღთქმას დებენ, როგორც ეს წარმოდგენილია პირველ პეტრეს, მეორე თავში, იმათ სახით, რომელთაც იგემეს, რომ უფალი კეთილია, და არიან „რჩეული მოდგმა.“ „მრავალნი“ ქვიშაზე აშენებენ, მაგრამ „მცირედნი“ არიან რჩეულნი.

კაენის გენეალოგია სახელთა სიმფონიაში მეამბოხე აკორდია, ვინაიდან ეს სახელები გამოხატავს ადამიანურ დიდებას, რომელიც ამაოა და, ზეცისაგან შემუსვრის შემდეგ, უმიზნო ხეტიალს იწვევს. გაფრთხილების უგულვებელყოფით, კაენის მოდგმა აღიარებს ცრუ ღვთაებრიობას, რომელიც შურისმაძიებელი ადამიანური ძალაუფლებითაა შემოსილი და კაცობრიობის ხელოვნებებით არის წარმოდგენილი; ეს ძალა აყალიბებს რკინის კულტურას — მშვენიერს, მაგრამ ძალადობრივს და იმედს მოკლებულს. ეს უკანასკნელი დებულება წარმოადგენს კაენის რვა თაობაში, სახელებიდან გამომდინარე, გადმოცემული გზავნილის მიმოხილვას.

სეთის შთამომავლობა კაენის შთამომავლობას მაღლით პასუხობს. ადამიანურ უძლურებაში, რომელიც კაცობრიობას განესაზღვრა, ისინი, ვინც ღმერთს მოუხმობენ, იხილავენ, რომ მათი მწუხარება ქებად გარდაიქმნება, როცა ზეცა ჩამოვა. ერთგულად რომ იარონ იმ გზაზე, რომელიც დიდებისკენ ადის, განსაცდელის ხანაში, ვიდრე „იმედის“ ძახილი მოვა, შვებას მიიღებენ ხსნის წყლებით. ეს უკანასკნელი განცხადება წარმოადგენს სეთის რვა თაობაში მოცემული გზავნილის მიმოხილვას, რომელიც სახელებიდან არის გამოყვანილი.

რვა თაობის ორ, ოთხ-ოთხ თაობიან ჯგუფად გაყოფის საფუძველი დევს აღთქმის პირველ საფეხურზე, როდესაც ეგვიპტეში მონობის წინასწარმეტყველება

განისაზღვრება 400 წლით და ასევე ნათქვამია, რომ ეს 400 წელი მეოთხე თაობაში დასრულდებოდა. როდესაც პავლეს მოწმობა აღფა-ალთქმის წინასწარმეტყველებაში შედის, იგი წარმოშობს ორ 215-წლიან პერიოდს, რომელთაგან თითოეული ოთხი თაობისგან შედგებოდა. რვა თაობა, 430 წლის ფარგლებში, წარმოადგენს ორ 215-წლიან პერიოდს. პირველი პერიოდი წარმოდგენილია კეთილი ფარაონით, რომელმაც იოსები იცოდა. 215 წლის შემდეგ გამოჩნდა ახალი ფარაონი, რომელმაც იოსები არ იცოდა. მაშინ დაიწყო შემდეგი, ოთხი თაობისაგან შემდგარი წყება.

რვა თაობა, რომლებიც თანაბრად არის გაყოფილი ორ პერიოდად და მკაფიოდ აღბეჭდილია როგორც საკუთარი, ოთხთაობიანი პერიოდი, ამყარებს კაენისა და სეთის რვა თაობის იმავე წესით გამოყენებას. როდესაც ეს გამოყენება ხორციელდება, სეთის რვა თაობა შეესატყვისება კაენის რვა თაობას. კაენი წარმოადგენს მრავალთ, რომლებიც მხეცის ნიშანს იღებენ, ხოლო სეთი წარმოადგენს მცირეთ, რომლებიც ღმერთის ბეჭედს იღებენ. კაენი არის კაცობრიობის ნიშანი, ხოლო სეთი არის კაცობრიობის ნიშანი, შერწყმული ღვთაებრიობასთან ნოეს ალთქმის კონტექსტში, ხოლო იოსებისა და მოსეს ხაზი აბრამის ალთქმის კონტექსტშია.

შემდეგ, მეთერთმეტე თავში, რჩეული ხალხის გენეალოგია წარმოდგენილია ათი სახელით — შემოდან აბრამამდე. მეთერთმეტე თავი არის ბაბილონის გოდლის ამბავი, მაგრამ ასევე რჩეული ხალხის გენეალოგიაც, როგორც ეს აბრამით არის წარმოდგენილი. მეთერთმეტე თავი წარადგენს რჩეულ ხალხს, რომელსაც ღმერთთან სამმაგ ალთქმაში უნდა შესულიყო. მესამე და საბოლოო საფეხური იყო ისაკის მსხვერპლად შეწირვა ოცდამეორე თავში. თავი „თერთმეტი“ არის აღფასეული დასაწყისი, ხოლო თავი „ოცდარი“ — ომეგასეული დასასრული. რწმენა, რომელიც საჭიროა სახელთა მნიშვნელობაში ღმერთის ხმის გასაგონად, არაფრით განსხვავდება იმ რწმენისგან, რომელიც საჭიროა მისი ხმის გასაგონად მისი სიტყვის დანომვრაში. გენეალოგიის ერთგვარი გამოყენება, რომელსაც ღვთისმეტყველები არ ითავისებენ, არის ისმაელის გენეალოგია, ისლამის სიმბოლო.

და ესენი არიან ისმაელის ძეთა სახელები, მათი სახელებისამებრ, მათი თაობების მიხედვით: ისმაელის პირმო — ნეზაიოთი; და კედარი, და ადბელი, და მიზსამი, და მიშმა, და დუმა, და მასსა, ჰადარი, და თემა, იეტური, ნაფიში და კედემა. ესენი არიან ისმაელის ძენი, და ესენი არიან მათი სახელები, მათი ქალაქების მიხედვით და მათი დაბანაკებების მიხედვით; თორმეტი მთავარი თავიანთ ტომთა მიხედვით. დაბადება 25:13–16.

როცა ამ თორმეტი სახელის განმარტებანი ერთ გამონათქვამად არის ჩამოყალიბებული, იგი ასე იკითხება: „წინასწარმეტყველურად, ისმაელის შთამომავლები ნაყოფიერი მუქკანიანი ხალხია, რომელიც მეომრებად არის სახელგანთქმული, მაგრამ ისტორიულად და წინასწარმეტყველურად დამწუხრებულია 1840 წლის 11 აგვისტოს და ამის შემდეგ 2001 წლის 11 სექტემბერს. ბიბლიურ ისტორიაში მათ აღმოსავლეთის შვილებს უწოდებენ. ისინი აღმოცენდნენ არაბეთიდან, სადაც იზრდება სურნელოვანი საკმევლები, რომლებიც ებრაული საწმიდრის მსახურებაში გამოიყენებოდა. სიტყვა „ასასინები“ ისლამური ისტორიიდან მომდინარეობს და წარმოადგენს სიკვდილს,

რომელიც დუმილით მოაქვთ. ჯვაროსნული ლაშქრობების დროს ისლამმა კათოლიკური ევროპა მოიცვა, გარსშემოერთყა და ალყაში მოაქცია, მაგრამ მათმა შემდგომმა შეკავებამ აღნიშნა 1840-იდან 1844 წლამდე გამოცოცხლების მოსვლა, და ასევე 9/11-დან კვირის კანონის კრიზისამდე. ისმაელის ძეგლი თორმეტი სახელის განმარტებანი ყოველივე ზემოთქმულში წარმოდგენილია მუქი შრიფტით.“

ისმაელის მოდგმის თორმეტი სახელი ცამეტს შეადგენს, თუ ამ სიაში ისმაელსაც შევიტანთ. ცამეტი „აჯანყების“ სიმბოლური რიცხვია, რაც სწორედ ჰაგარმა ჩაიდინა და რამაც გამოიწვია ის, რომ აბრაამმა დაუშვა ჰაგარისა და ისმაელის განდევნა. პავლე ამ შემთხვევას იყენებს ძველი ისრაელის, როგორც ღვთის აღთქმის ხალხის, განდევნის აღსაწერად იმავე დროს, როდესაც იგი თავის ქრისტიან სასძლოსთან აღთქმას ამყარებდა.

რადგან დაწერილია, რომ აბრაამს ორი ძე ჰყავდა: ერთი მხევლისაგან, მეორე კი — თავისუფალი ქალისაგან. მაგრამ მხევლისაგან შობილი ხორციელად იყო შობილი, ხოლო თავისუფალი ქალისაგან — აღთქმის ძალით. ეს ალევორიაა, რადგან ესენი ორი აღთქმაა: ერთი სინაის მთიდან, რომელიც მონობისათვის შობს, და ეს არის აგარი. რადგან ეს აგარი არის სინაის მთა არაბეთში და შეესაბამება ახლანდელ იერუსალიმს, რომელიც მონობაშია თავის შვილებთან ერთად. ხოლო ზემოთმყოფი იერუსალიმი თავისუფალია, და იგი არის ჩვენი ყველას დედა. რადგან დაწერილია: იხარე, უნაყოფოვ, რომელიც არ შობ; აღმოთქვი სიხარულის ძახილი და შეჰლაღდე, შენ, რომელსაც მშობიარობის ტკივილი არ განუცდია; რადგან მიტოვებულს ბევრად მეტი შვილი ჰყავს, ვიდრე იმას, ვისაც ქმარი ჰყავს. ხოლო ჩვენ, ძმანო, როგორც ისაკი, აღთქმის შვილები ვართ. მაგრამ როგორც მაშინ ხორციელად შობილი დევნიდა სულით შობილს, ასევე ახლაც. მაგრამ რას ამბობს წერილი? განდევნე მხევალი და მისი ძე, რადგან მხევლის ძე ვერ იქნება მემკვიდრე თავისუფალი ქალის ძესთან ერთად. ამიტომ, ძმანო, ჩვენ მხევლის შვილები კი არა, თავისუფალი ქალის შვილები ვართ. გალატელთა 4:22–31.

ისმაელი ისლამის სიმბოლოა, ხოლო აგარი, ისმაელის დედა, სიკვდილის აღთქმის ეკლესიის სიმბოლოა. ისაკი ქრისტიანობის სიმბოლოა, ხოლო სარა სიცოცხლის აღთქმის ეკლესიის სიმბოლოა. ამ მიზეზით ისმაელს ჰყავდა თორმეტი ძე, რადგან თორმეტი ღვთის აღთქმის ერის სიმბოლოა, ხოლო ისლამი ღვთის აღთქმის ერის ყალბი სახეა.

ქრისტეს ორი გენეალოგიაა სახარებებში: ერთი მათესთან და მეორე ლუკასთან.

და იაკობმა შვა იოსები, ქმარი მარიამისა, რომლისგან იშვა იესო, რომელსაც ეწოდება ქრისტე. ამგვარად, ყოველნი თაობანი აბრაამიდან დავითამდე არიან თოთხმეტი თაობა; და დავითიდან ბაბილონში გადასახლებამდე — თოთხმეტი თაობა; და ბაბილონში გადასახლებიდან ქრისტემდე — თოთხმეტი თაობა. ხოლო იესო ქრისტეს შობა ასე იყო: როდესაც დედა მისი, მარიამი, დანიშნული იყო იოსებზე, ვიდრე ისინი შეიყრებოდნენ, აღმოჩნდა, რომ იგი მუცლად იყო სულიწმიდისაგან. მათე 1:16–18.

მათეს გენეალოგია გამოყოფს სამ თანაბარ თოთხმეტ-თოთხმეტ პერიოდს, რომლებიც შეადგენენ ერთ ორმოცდარიან პერიოდს. ქრისტე არის ალთქმის ისტორიის ომეგა, მოსესთან, როგორც ალთქმის ისტორიის ალფასთან, მიმართებით. მოსე წინასწარმეტყველებს, რომ ქრისტე იქნებოდა „მისი მსგავსი“. მოსეს თავისი ასოცი და ოცი წლის სიცოცხლე სამ ორმოცწლიან პერიოდად ჰქონდა დაყოფილი. მოსეს სიცოცხლის ყოველი ორმოცწლიანი პერიოდი, როცა სტრიქონზე სტრიქონად არის დალაგებული, სრულდება კადეშში, რომელიც 1863 წლისა და კვირის კანონის სიმბოლოა. ქრისტეს სამი პერიოდი სრულდება დავითით, ბაბილონის ტყვეობით და ქრისტეს მიერ ჯვარზე თავისი სისხლით ალთქმის დადასტურებით. დავითი წარმოადგენს გამარჯვებული ეკლესიის ამალგებას კვირის კანონთან დაკავშირებით, ხოლო მეორე ხაზი განსაზღვრავს უგუნურ ქალწულთა ბაბილონში წაყვანას, კვირის კანონის დროს. მესამე პერიოდი სრულდება ჯვრით, რაც კიდევ ერთხელ წინასახეობრივად აღნიშნავს კვირის კანონს, სადაც ქრისტე აბრაამის ალთქმას ადასტურებს ას ორმოცდაოთხ ათასთან და ნოეს ალთქმას — დიდ სიმრავლესთან.

გასაოცარია, რა შეიძლება იქნეს გაგებული, როდესაც ეს ორი ხაზი ერთმანეთს ზემოდან დაედება. მოსეს ას ოცი წელი უკავშირდება ნოეს ას ოც წელს, ხოლო ქრისტეს ორმოცდარი თაობა უკავშირდება ანტიქრისტეს მეფობას ორმოცდარი სიმბოლური თვის განმავლობაში, კვირადღის კანონის დროს.

და უფალმა თქვა: ჩემი სული სამუდამოდ აღარ იბრძოლებს ადამიანთან, რადგან ისიც ხორცია; მაგრამ მისი დღეები ას ოცი წელი იქნება. დაბადება 6:3.

მათეს გენეალოგიასთან ერთად, რომელიც ხაზს უსვამს აბრაამის ალთქმას, ლუკას მიერ წარმოდგენილი ქრისტეს გენეალოგია თავად ქმნამდე მიდის და ამგვარად ამახვილებს ყურადღებას სიცოცხლის იმ ალთქმაზე, რომელიც ადამმა ედემში დაარღვია. ლუკას გენეალოგია იესოთი იწყება და მისი მოდგმის ხაზს უკუღმა მიჰყვება თვით ადამამდე, რომელიც ღვთის პედ არის მოხსენიებული. ეს ხაზი სრულყოფილი მეორე ადამით მთავრდება და სრულყოფილი პირველი ადამით იწყება. პირველი ადამიდან მეორე ადამამდე წარმოდგენილია 77 თაობა.

წმინდა წერილის გენეალოგიები ჭეშმარიტების ხაზებს წარმოადგენენ. ჩვენ ახლახან გამოვავლინეთ რამდენიმე მათგანი, რომლებიც ბევრად აღემატება იმ აუცილებელ მოწმეთა რაოდენობას, რაც ჭეშმარიტების დასამტკიცებლად არის საჭირო. გენეალოგიური ხაზები შეიცავს ისტორიული აღსრულებებისა და მომავალი წინასწარმეტყველებების ხმას, და ისინი ასევე შეიცავენ პალმონის, საიდუმლოთა საკვირველი აღმრიცხველის, ხმას, რადგან იმ რიცხოვრივი ენიგმები, რომლებიც ამ ხაზებში იყო ჩადებული, მეორე ხმას იძლევა. ეს ორი ხმა ისმის კიდევ ერთ, მესამე ხმასთან ერთად — საკვირველი ენათმეცნიერის ხმასთან, რომელმაც შექმნა და განაგებს ყოველივეს, მათ შორის ადამიანთა, ადგილთა და საგანთა სახელებს.

როცა იოანე მობრუნდა, რათა მის უკან არსებული ხმა ეხილა, იგი მრავალი წყლის ხმას ჰგავდა; და როცა დანიელმა იგივე ხილვა იხილა, მისი ხმა სიმრავლის ხმა იყო. წმინდა წერილის ზედაპირული უწყება, ისევე როგორც იმ უწყებასთან დაკავშირებული

სახელები, და აგრეთვე თვით უწყებაში არსებული რიცხვითი წყობა, ერთ მონაკვეთში სამ ხმას წარმოადგენს. როცა თქვენ ამ სამ ხმას შემცველ ხაზს აიღებთ და პარალელური ხაზის თავზე დაადებთ, სამი ხმა მრავალ ხმად იქცევა.

და ტახტიდან გამოვიდა ხმა, რომელიც ამბობდა: ადიდეთ ჩვენი ღმერთი, ყოველნო მისნო მსახურნო, და თქვენ, რომელნიც გეშინიათ მისი, მცირენიცა და დიდნიცა. და მოვისმინე თითქოს დიდი სიმრავლის ხმა, და თითქოს მრავალ წყალთა ხმა, და თითქოს ძლიერ გრგვინვათა ხმა, რომელიც ამბობდა: ალილოუია, რადგან უფალი ღმერთი ყოვლისშემძლე მეფობს. გამოცხადება 19:5, 6.

ყველაზე მნიშვნელოვანი გენეალოგიების ნაწილი ისრაელის მეფეებში გვხვდება. ისრაელის, ჩრდილოეთის სამეფოს, პირველი შვიდი მეფე მთავრდება ახაბით, იეზებელითა და ელიათი, და ამგვარად წარმოადგენს კვირადღის კანონს. ჩრდილოეთის ტომების უკანასკნელი შვიდი მეფის ხაზი იწყება კვირადღის კანონიდან და სრულდება ადამიანური გამოცდის ვადის დახურვით, როდესაც მიქაელი აღდგება Daniel 12-ში. იუდას პირველი შვიდი მეფე ასახავს ისტორიას კვირადღის კანონიდან იმ დრომდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება, ხოლო უკანასკნელი შვიდი მეფე განსაზღვრავს იმ ისტორიას, რომელსაც კვირადღის კანონამდე მივყავართ. ორი გენეალოგიური ხაზი, რომელთაც ორივეს აქვთ ალფა ისტორია და ომეგა ისტორია. ალფა ისტორია არის 9/11-დან კვირადღის კანონამდე არსებული პერიოდი, ხოლო ომეგა პერიოდი არის კვირადღის კანონიდან გამოცდის ვადის დახურვამდე. ისრაელის პირველი შვიდი მეფე შეესაბამება იუდას უკანასკნელ შვიდ მეფეს; ხოლო ისრაელის უკანასკნელი შვიდი მეფე შეესაბამება იუდას პირველ შვიდ მეფეს.

ჩვენ გავაგრძელებთ შემდეგ სტატიაში.

„იყავით მტკიცენი აღსასრულამდე“

„[გამოცხადება 1:1, 2, ციტირებულია.] მთელი ბიბლია გამოცხადებაა; რადგან ადამიანთათვის ყოველი გამოცხადება ქრისტეს მეშვეობით მოდის და ყოველივე მასშია თავმოყრილი. ღმერთმა ჩვენ მიმართ ილაპარაკა თავისი მის მიერ, რომლისანი ვართ ჩვენ შექმნილად და გამოსყიდვითაც. ქრისტე მივიდა პატმოსის კუნძულზე გადახვეწილ იოანესთან, რათა მიეცა მისთვის ჭეშმარიტება ამ უკანასკნელი დღეებისთვის, რათა ეჩვენებინა მისთვის ის, რაც მალე უნდა მოხდეს. იესო ქრისტე არის საღვთო გამოცხადების დიადი მინდობილი. სწორედ მის მეშვეობით გვაქვს ცოდნა იმისა, რას უნდა ველოდეთ ამ დედამიწის ისტორიის დასკვნით სცენებში. ღმერთმა ეს გამოცხადება მისცა ქრისტეს, ხოლო ქრისტემ იგივე გადასცა იოანეს.“

„იოანე, საყვარელი მოწაფე, იყო ის, ვინც არჩეულ იქნა ამ გამოცხადების მისაღებად. იგი იყო პირველ რჩეულ მოწაფეთაგან უკანასკნელი ცოცხლად დარჩენილი. ახალი აღთქმის განგებულების ქვეშ მას მიეგო ის პატივი, რომელიც ძველი აღთქმის განგებულების ქვეშ მიეგო წინასწარმეტყველ დანიელს.“

იოანესთვის გადასაცემი ეს დარიგება იმდენად მნიშვნელოვანი იყო, რომ ქრისტე ზეციდან მოვიდა, რათა იგი თავისი მსახურისთვის მიეცა და უბრძანა,

ეკლესიებისთვის გაეგზავნა. ეს დარიგება ჩვენი გულმოდგინე და ლოცვითი შესწავლის საგანი უნდა იყოს; რადგან ჩვენ ვცხოვრობთ იმ დროს, როდესაც ადამიანები, რომლებიც სულიწმიდის მოძღვრების ქვეშ არ არიან, შემოიტანენ ცრუ თეორიებს. ამ ადამიანებს მაღალი ადგილები ეკავათ და ამბიციური გეგმები აქვთ განსახორციელებლად. ისინი საკუთარი თავის აღმატებასა და საქმეთა მთელი სახის გადატრიალებას ესწრაფვიან. ღმერთმა მოგვცა განსაკუთრებული დარიგება, რათა ასეთებისაგან დაგვიცვას. მან უბრძანა იოანეს, წიგნში დაეწერა ის, რაც უნდა მომხდარიყო ამ დედამიწის ისტორიის დასასრულის სცენებში.

„დროის გასვლის შემდეგ ღმერთმა თავის ერთგულ მიმდევრებს აწმყო ჭეშმარიტების ძვირფასი პრინციპები მიანდო. ეს პრინციპები არ მიეცათ მათ, რომელთაც პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა გაცხადებაში მონაწილეობა არ ჰქონიათ. ისინი მიეცათ იმ მუშაკებს, რომელთაც ამ საქმეში თავიდანვე ჰქონდათ მონაწილეობა.“

„ვინც ამ გამოცდილებათა გავლით გაიარა, ისინი კლდესავით მტკიცენი უნდა იყვნენ იმ პრინციპების მიმართ, რომლებმაც ჩვენ მეშვიდე დღის ადვენტისტებად გვაქცია. ისინი ღმერთთან თანაშრომლებად უნდა იყვნენ, ამაგრებდნენ მოწმობას და ბეჭედს ასვამდნენ რჯულს მის მოწაფეთა შორის. ისინი, ვინც მონაწილეობა მიიღეს ჩვენი საქმის დამკვიდრებაში ბიბლიური ჭეშმარიტების საფუძველზე, ვინც იციან ის ნიშნულები, რომლებმაც სწორი გზა მიგვანიშნეს, უდიდესი ფასეულობის მუშაკებად უნდა იქნენ მიჩნეულნი. მათ შეუძლიათ პირადი გამოცდილებიდან ილაპარაკონ მათთვის მინდობილ ჭეშმარიტებებზე. ამ კაცებმა არ უნდა დაუშვან, რომ მათი რწმენა ურწმუნოებად შეიცვალოს; მათ არ უნდა დაუშვან, რომ მესამე ანგელოზის დროშა ხელიდან გამოაცალონ. მათ თავიანთი სასოების დასაბამი მტკიცედ უნდა შეინარჩუნონ აღსასრულამდე.“

„უფალმა განაცხადა, რომ წარსულის ისტორია კვლავ უნდა იქნეს გადმოცემული, როდესაც ჩვენ შევუდგებით დასკვნით საქმეს. ყოველი ჭეშმარიტება, რომელიც მან მოგვცა ამ უკანასკნელი დღეებისთვის, ქვეყნიერებას უნდა ექადაგოს. ყოველი სვეტი, რომელიც მან დააფუძნა, უნდა განმტკიცდეს. ახლა აღარ შეგვიძლია გადავუხვიოთ იმ საფუძველს, რომელიც ღმერთმა დააფუძნა. ახლა აღარ შეგვიძლია შევიდეთ რაიმე ახალ ორგანიზაციაში, რადგან ეს ჭეშმარიტებისგან განდგომას ნიშნავდა.“

„სამედიცინო მისიონერული საქმიანობა უნდა განიწმიდოს და გაიწმინდოს ყოველივე იმისგან, რაც შეასუსტებდა მორწმუნეთა რწმენას ღვთის ხალხის წარსულ გამოცდილებაში. ედემი, მშვენიერი ედემი, ცოდვის შემოსვლით იქნა შებილწული. ახლა საჭიროა კვლავ მოვიხსენიოთ იმ კაცთა გამოცდილება, რომლებმაც თავიანთი წილი იკისრეს ჩვენი საქმის დასაწყისში მის დაფუძნებაში.“

„ხანდახან ვკითხულობთ ამქვეყნად დიდ კაცთა გარდაცვალების ცნობებს. მათი ჟამი უეცრად, თითქოს ერთ წამში დგება. მრავალი, ვინც, როგორც ჰგონიათ, კეთილ ჯანმრთელობაშია, კვდება ნადიმის შემდეგ, ან მას შემდეგ, რაც საკუთარი განდიდებისთვის ეგოისტურ ზრახვებს აწყობდა. სიტყვა გამოდის: „იგი თავის კერპებს შეერთებია; დაანებეთ თავი მას.“ ეს ნიშნავს, რომ უფალი მას უკვე აღარ

იცავს ზიანისგან. უეცარი სიკვდილი მოდის, და რაღა ფასი აქვს მისი სიცოცხლის მთელ ნამოღვაწარს? მისი სიცოცხლე წარუმატებლობა იყო. ხე ეცემა, რადგან ძალა, რომელიც მას ამაგრებდა, მის კერპთაყვანისმცემლურ მსხვერპლს ტოვებს.“

„კაცებიც და ქალებიც მთლიანად არიან ჩაფლულნი იმის მიებაში, რომ რამით დატკბნენ. ისინი თავიანთ სულებს არაფერზე ჰყიდიან, და ღმერთი იხმობს თავის სულგრძელ შემწყნარებლობას. ისინი თავიანთ არჩევანს არიან მიტოვებულნი.

„არიან ისინი, რომელნიც, მიუხედავად იმისა, რომ ამჟამინდელ ჭეშმარიტებას სწამთო აცხადებენ, თავიანთი რწმენა დაამცირეს და უარი თქვეს ნათელში სიარულზე. ვინ გადადებს ახლა გვერდზე თავის ეგოისტურ, ამქვეყნიურ პრინციპებს? ვინ შეეცდება ახლა შეიგნოს სულის ფასი? რას არგებს კაცს, თუკი მთელ ქვეყანას მოიპოვებს და საკუთარ სულს კი დაჰკარგავს? ან რას მისცემს კაცი თავისი სულის სანაცვლოდ? გშიათ და გწყურიათ სიცოცხლის პური და ხსნის წყალი? აცნობიერებთ იმ სულთა ფასს, რომელთათვისაც ქრისტე მოკვდა? ისინი, რომელთაც ქრისტიანები უნდა ერქვათ, შეესაბამებიან კი თავიანთ რწმენის აღიარებას? შეგნებული აქვთ მათ სულის ღირებულება? იღვწიან კი თავიანთი სულების განსაწმენდად ჭეშმარიტებისადმი მორჩილებით?“ Manuscript Releases, ტომი 20, 150, 151.